



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica**

Ab anno Christi 1525. usque ad annum 1529

**Fleury, Claude**

**August. Vind. [u.a.], 1769**

**VD18 90118480**

§. 97. Cæsar Papæ rationibus cessione videtur.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66472)



Sæcul XVI.  
A.C. 1529.

§. XCVII.

*Cæsar Papæ rationibus cessisse  
videtur.*

*Guice lib. 29.* Cum vero harum rationum, quas al-  
*Raynal. hoc* legabat Papa, infirmitas etiam ru-  
*ens. n. 50.* dioribus patefceret, nihil expeditus  
erat,

Eas omnino commentitias esse, Papamque potius Synodum celebrari voluisse, velut rem apud Scriptores passim obviam referat, ipsumque Sarpium hujus fraudis Architectum his verbis redarguat: *Jam vero, si Suavis in re, quæ tam facile cognosci poterat, & vel per libros typis editos convinci, adeo vel indiligens fuit vel fallax, apud quem unquam erit illi fides, cum postea narrat de secretioribus Pontificem inter & Cæsarem colloctionibus de Concilio? Quas res ille ita confidenter, ita minutatim describit, ut Poetæ solent eventa omnia antiqua & abdita particulatim ac indubitanter referre, quasi Musarum admonitu ea cognoverint.* Nec temera est Palavicini conjectura; cum enim ante Sarpium nullus omnino Auctor arcani hujus colloquii mysteria enarret, atque aliunde constet, Sarpium tunc haud tantæ auctoritatis Virum fuisse, ut ea, quæ inter Papam & Cæsarem secreto agitata fuere, ipsi fuerint manifestata, vel communicata, hinc merito talia ab illo pro sua solitâ Pontifices cavillandi licentiâ mere conficta fuisse



erat, quam easdem penitus evertere; Sæcul XVI  
A.C.1529.  
nec dubium est, quin & ipse Imperator ~~\_\_\_\_\_~~  
æque ac ceteri hæc rationum momenta  
sua

fuisse videntur, quamvis infausto prorsus successu; qua enim ratione hæc duo conciliari poterunt, nimirum, quod Papa a Concilii celebratione una ex parte vel maxime abhorruerit, altera vero ex parte Cæsari ejusmodi proposuerit rationes, ex quibus Papa per ipsam Synodi celebrationem Pontificis auctoritatem non modo stabiliri, sed & augeri ostendit. Insuper Guicciardinus, cui magis quam Sarpio ea, quæ tunc cum Cæsare agebantur, explorata esse poterant, narrat, quod Pontifex gratius habuisset, si Cæsar pro coronatione Romam veniret, ast Carolus, ne hanc urbem accederet, ea utebatur excusatione, quod Principes Germaniæ suum illuc adventum sollicitarent Concilii urgendi causa. *Quomodo igitur, inquit Pallavicinus, potuisset Imperator Pontifici hujusmodi excusationem pratexere, si jam antea, ne illud cogere- tur, cum Papa convenisset.* Qua etiam fronte eodem anno Papa Cæsari Concilium postulanti hæc respondere potuisset: *Certus sum a te, pro eo ac conscius es meæ in commune bonum voluntatis, minime dubitari, nullam unquam a me Synodi prolationem interponendam; nonne Cæsar Pontifici contra Concilii celebrationem Bononiæ peroranti, hanc ipsam mentis suæ declarationem opposuisset, eumque fallaciæ arguisset.*



Sæcul XVI. sua soliditate destitui animadverterent,  
A. C. 1529. nihilominus cum Cæsar foret imbecil-  
 lis ingenii, nimioque Pontifici compla-  
 cendi

guisset. Ex his igitur patet, illas rationes, quas Sarpus a Papa propositas refert, & Continuator recitat, mere conficias esse, quæ, etsi reapse a Papa in præfato colloquio allatæ dicerentur, duntaxat probarent, quod Pontifex Synodum tunc bono publico haud profuturam censuerit; ac periculum imminere timuerit, ne iidem, qui schisma vetus se extirpaturos jactitabant, novum conflarent, nullatenus tamen evincunt, quod Papa Synodum ob auctoritatis suæ ibidem imminuendæ metum declinare voluerit. His subjungere libet ipsius Clementis Papæ verba in l. 2. literar. ad Principes recitata, ex quibus prompta Synodum convocandi voluntas, simulque rationes, quas Papa pro illius dilatione habebat, perspiciuntur. Inquit ille: *Doctrina, quam respuunt Lutherani, utpote decisa a Conciliis antiquis non potest iterum in dubium revocari, nisi de illorum Conciliorum auctoritate dubitetur. Morum reformatio, se qua est necessaria, ad ipsum spectat Pontificem, quam convenire oportet tanquam Ecclesiæ caput. Concilium omnino videtur importunum; cur ejus convocatio non sine magno Reipublicæ discrimine haberi possit, Et quia nunquam dicent, legaliter congregatum. Unum itaque superest remedium. ut gladio Cæsaris, qui est Advocatus*



cendi studio esset abreptus, Synodi celebrationem, quam eidem tantopere displicere cognoverat, fortius urgere, ejusque animum exasperare verebatur. (\*) Quapropter consilio, quod ei suggerere-

Sæcul. XVI.

A.C. 1529.

*tus Ecclesiæ, coercerentur. NB. Nec credat Cæsar & Papa timeri Concilium, quod ex Episcopis compositum tanquam membris non poterunt isti insurgere adversus caput, si tamen utile credent, id facile dabo.*

(\*) Hæc nimia prorsus licentia Continuator effudit adversus Carolum Cæsarem gloriosissimum juxta ac piissimum, cujus virtus ab ipso etiam hoste, ac hæreticis laudatur! quis enim credat, quod Imperator Papæ rationes nullo firmo fundamento inniti probe cognoverit, & tamen solo complacendi studio in re tanti momenti tacuerit, nec per se nec per alios rationes adeo infirmas confutarit, cum tamen Religionis causam tantopere cordi haberet, ut nec labori, nec sumptibus parceret, imo proprias suas terras, dignitatemque Cæsaream non semel discrimini libentius exponeret, quam ut vel minimum omitteret, quod ad tuendam Ecclesiam, & sedandos tumultus opportunum judicabat. Verum cuncta, quæ Continuator ex suo Sarpio de allatis hisce Papæ rationibus refert, inane esse figmentum, sat luculento ostenditur argumento, eoquod nec Sarpus, nec

Con-



Sæcul. XVI.  
C.A. 1529.

gerebat Papa, aquiescens statuit, ut præprimis omnium Imperii Statuum comitia agerentur, in quibus ad revocandam Lutheranorum cum Catholicis concordiam se extremos conatus adhibiturum spondit, concessitque, ut tandem ad Synodi celebrationem res deducatur, si optatus comitiis deesset eventus. Ita nempe optima quæque consilia nonnunquam eorum firmitate destituuntur, qui illorum executionem urgere possent (\*).

§. XCVIII.

Continuator, nec alius quisquam Scriptor recensere audeat, quid Cæsar ad Papæ propositionem, ejusque rationes opposuerit, vel reponi jufferit! de cetero Lector in progressu hujus Historiæ persæpe animadvertet, quod Continuator forte immaturo propriæ suæ gentis amore obcæcatus livido nimium dente Caroli V. atque Austriacæ domus gloriam corrodat, in quo eum haud æquius excusare possum, quam hisce Taciti verbis: *Infitum est mortalibus, alienam felicitatem ægris oculis intueri.*

(\*) In horum fidem rursus Continuator testem allegat Raynaldum Odoricum hoc anno num. 50. qui tamen nec ibi nec alibi hanc materiam vel unico verbulo tangit.